

Uuden ylioppilaan puhe Ronja ja Eeva 2021

Arvoisa juhlaväki, rehtori, opettajat, riemu ylioppilas, kaikki linjojen päässä olevat sekä tietysti me uudet ylioppilaat!

Tätä päivää on odotettu ja sen eteen on näiden kolmen vuoden aikana vuodatettu juurikaan liioittelematta hikeä, verta ja kyyneliä. Vihdoin tänään saamme juhlia loputtomalta tuntuneen aherruksen tulosta. Emme kuitenkaan juhli ainoastaan niitä 75 kurssia emmekä ylioppilaskirjoitusten tuloksia, vaan juhlimme kaikkea sitä, mitä on viimeisen kolmen vuoden ajan kuulunut elämäämme. Tänään meistä tulee viimein ylioppilaita ja uusi vaihe kunkin elämässä pääsee alkamaan.

Emme kuitenkaan olisi päässeet tänne saakka aivan yksin. Haluamme ensimmäisenä kiittää kaikkia teitä opettajia. Olette auttaneet meitä milloin minkäkin ongelman kanssa ja kannustaneet epäonnistumisten jälkeen yrittämään rohkeasti uudestaan. Olette joustaneet välillä melkein liiankin paljon myöhässä olleiden tehtävien palautusten suhteen ja ymmärtäneet etenkin abivuoden aiheuttaman stressin määrän. Kiitos myös rehtorillemme Jannelle, vaikket pitkään ehtinytkään meitä ohjata, olit silti läsnä elämämme kenties stressaavimmalla lukukaudella.

Niinikään kiitos kuuluu myös tietysti tukijoukoille kotona ja muualla, sekä kaikille muille, jotka ovat meille tarjonneet vertaistukea, jaksaneet kuunnella kiukuttelua ja valitusta sekä auttaneet ratkaisemaan kaikenlaisia ongelmia. Olivat ne ongelmat sitten miten vakavia tai ei-vakavia tahansa. Toisaalta on myös pyydyttävä anteeksi, se stressi saattoi ajoittain näkyä ja myös kuulua vähän liiankin selvästi...

Pakko on sanoa vielä iso kiitos myös ihan kaikille luokkakavereille näistä yhteisistä vuosista. Osan kanssa on tunnettu vasta yläkoulusta tai lukiosta, mutta muutamien kanssa on saatu kasvaa yhdessä jopa lapsuuden ensimmäisistä hoitopaikoista saakka. Teiltä olemme saaneet myös korvaamatonta tukea sekä apua. Toisinaan apu on ollut konkreettista apua pitkän matematiikan laskuihin, jossa opetuksen taso on ollut, no, vaihtelevalla tolalla, ja taas toisinaan avuksi on riittänyt pelkkä yhdessäolo.

Lukioaikaamme on mahtunut jos jonkinlaisia tapahtumia ja kokemuksia. Parhaiten mieleen ovat jääneet tietysti kakkosvuoden vanhojen tanssit, kaikki puurojuhlat sekä Pedersören reissu kakkosvuoden alussa. Vanhojenpäivän lisäksi ehkä kaikista odotetuin ja mieleenpainuvin perinne oli penkkarit. Onneksemme ne saatiin, vallitsevasta tilanteesta huolimatta, järjestää lähes normaalisti ja sitten hytistä yhdessä kahdenkymmenenviiden asteen pakkasessa rekan kyydissä. Sormet oli jäässä, mutta tunnelma lämmin ja taatusti ikimuistoinen.

Penkkareiden jälkeen ei koittanutkaan levon ja onnen päivät, vaan lukuloman päivät hupenivat liiankin äkkiä. Jokaisen abin pahin pelko oli käsillä. Ylioppilaskirjoitukset ja kahden viikon eristys tekivät tehtävänsä. Stressitasot nousivat nousemistaan ja viimeisinä päivinä ennen kirjoituksia unesta ei ollut tietoaakaan. Stressiä ei vähentänyt yhtään pelko mahdollisesta altistumisesta tai tartunnasta juuri ennen kirjoituksia. Kaiken tuon keskellä valmistuminen tuntui melkein mahdottomalta ajatukselta. Mutta tässä sitä kuitenkin ollaan,

tuntien ja päivien tietokoneen ääressä istumisen, kuukausien tulosten jännittämisen jälkeen. Olemme ihme kyllä edelleen hengissä ja lisäksi meillä on kauniin valkoiset lakit päässämme kertomassa läpi käymästämme koettelemuksesta. Selviydimme haastavasta abivuodesta kunnialla ja voimme olla siitä ylpeitä.

Tänään me valmistumme ylioppilaiksi. Silti näin kolme vuotta lukiota ja yhdeksän vuotta peruskoulua takanapäin voin sanoa, että valmiita tässä ei vielä missään nimessä olla. Lukio opetti, että aina voi oppia enemmän, että koskaan ei voi lakata kehittymästä. Pidän itse tätä kaikista tärkeimpänä oppina, jonka lukion ansiosta ymmärsin. Meistäkin jokainen jatkaa nyt elämäänsä omiin suuntiimme, jokaisella on erilainen suunnitelma. Jotkut lähtevät suoraan jatkamaan opintoja, jotkut hakevat vasta ensi vuonna kouluun ja tekevät vuoden ajan ihan jotain muuta ja jotkut suuntaavat armeijan leipiin. Mikä tahansa tilanne onkaan, on se jokaiselle meistä täysin uusi ja ennestään tuntematon. Nyt on hyvä aika valita oma tie ja tulla valmiimmaksi päivä päivältä.

Haluamme antaa erityismaininnat lopuksi vielä ryhmänohjaajallemme Anne Laamaselle, joka on toiminut loistavana "managerina" ja hoitanut meidän luokan asioita opettajanhuoneessa silloin, kun me itse emme ole siihen pystyneet, ja oikeastaan muulloinkin. Toivottavasti sinullekin mieleen jäi meistä nyt lopulta myös jotain muutakin kuin pelkkä korona, vaikka niin meille väititkin. Isot kiitokset myös kanslisti Mervi Hinkkaselle, joka on tarkoin vartioinut luokkamme rahoja ja ollut myös valmis auttamaan meitä niin isommassa, kuin pienemmässäkin hädässä.

Mutta nyt vihdoinkin ihan oikeasti koittavat ne levon ja onnen päivät, joista vuosia vain haaveiltiin ja nyt meillä kaikilla on vapaus valita mitä tulevaisuuksiltamme haluamme. Haluamme vielä kerran kiittää tästä kaikesta sekä teistä jokaista, että myös jokainen meistä omaa itseämme. Tämä on valtava saavutus.

Mutta muistakaa, Muumien Vilijonkkaa lainaten: Tämä rauha ei ole luonnollista. Se merkitsee, että jotain kauheaa on tulossa.